

Sygn. akt II DOW 20/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący)

SSN Piotr Sławomir Niedzielak (sprawozdawca)

ławnik SN Agnieszka Kaczmarek

Protokolant Marta Brzezińska

z udziałem Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego Marka Woźniaka
oraz Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...)

okręgu regionalnego Rafała Sławnikowskiego

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na rozprawie w dniu 24 lutego 2021 r.

odwołań:

obrońcy obwinionego – adwokata R. G. oraz

Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu
regionalnego oraz

Prokuratora Generalnego

od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym

z dnia 13 grudnia 2019 r. o sygn. PK I SD (...)

o ukaraniu obwinionego prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. – J. B. za
przewinienia dyscyplinarne określone w art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016
roku Prawo o Prokuraturze

I. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej;
2. uznaje obwinionego J. B. za winnego czynów zarzuconych w punkcie I, IV, VI wniosku o ukaranie, tj. przewinień dyscyplinarnych z art. 137 § 1 pkt. 5 ustawy Prawo o prokuraturze;
3. za przewinienie dyscyplinarne przypisane w punkcie 2, a opisane w punkcie IV wniosku o ukaranie wymierza obwinionemu na podstawie art. 142 § 1 pkt. 2 ustawy Prawo o Prokuraturze karę nagany;
4. wszystkie przewinienia dyscyplinarne przypisane obwinionemu w zaskarżonym wyroku kwalifikuje z art. 137 § 1 pkt. 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze;
5. ustala, że przewinienia dyscyplinarne przypisane obwinionemu w pkt. 2, opisane w punktach I i VI wniosku o ukaranie, a ponadto w pkt. 1. zaskarżonego wyroku stanowią ciąg przewinień dyscyplinarnych w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 171 pkt. 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o Prokuraturze i wymierza za nie, na podstawie wskazanych wyżej przepisów oraz art. 142 § 1 pkt. 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, jedną karę nagany;
7. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
8. łączy karę wymierzoną za ciąg przewinień dyscyplinarnych wskazanych w pkt. 5 i kary jednostkowe wymierzone za pozostałe przypisane przewinienia dyscyplinarne i na mocy art. 170 § 1 i § 2 pkt. 2 ustawy Prawo o Prokuraturze w zw. z art. 142 § 1 pkt. 2 ustawy Prawo o Prokuraturze oraz art. 91 § 2 kk i art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o Prokuraturze orzeka karę łączną nagany;
- II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sygn. akt II DOW 20/21p

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego wnioskiem z dnia 27 lutego 2019 r. wniósł o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. J. B. obwinionego o to, że:

1. uchybienie godności sprawowanego urzędu poprzez podjęcie się w dniu 21 marca 2017 roku nielicującego ze sprawowaną funkcją prokuratora zachowania wobec funkcjonariusza policji (dzielnicowego), który w C. przy ul. (...) wykonywał czynności służbowe w związku z zawiadomieniem o popełnieniu wykroczenia z art. 51 § 1 k.w., zachowania polegającego na odmowie rozmowy z interweniującym policjantem i powoływaniu się na sprawowanie funkcji prokuratora,
tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz.U.2016.177);
2. uchybienie godności sprawowanego urzędu poprzez podjęcie się w dniu 23 marca 2017 roku nielicującego ze sprawowaną funkcją prokuratora zachowania wobec funkcjonariuszy policji, którzy w C. przy ul. (...) wykonywali czynności służbowe w związku z zawiadomieniem o popełnieniu wykroczenia z art. 51 § 1 k.w., zachowania polegającego na tym, że po wezwaniu do okazania dokumentu tożsamości, zamiast zrealizować to polecenie, zwlekał zadając pytanie, co się stanie, gdy nie okaże takiego dokumentu,
tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz.U.2016.177);
3. uchybienie godności sprawowanego urzędu, polegające na niepodaniu swoich danych osobowych oraz nieokazaniu dokumentu tożsamości uprawnionym - na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 14 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji (Dz.U.2017.2067 t.j.) - do jego żądania funkcjonariuszom policji, którzy w dniu 1 maja 2017 roku w C. przy ul. (...) podejmowali interwencję w związku z zawiadomieniem o popełnieniu wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. i w jej toku zażądali takiego dokumentu.

- tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz.U.2016.177);
4. uchybienia w dniu 31 maja 2017 roku godności sprawowanego urzędu, polegającego na opuszczeniu miejsca wykonywania czynności procesowej przedstawienia zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. przed jej zakończeniem i bez zezwolenia prowadzącego tę czynności funkcjonariusza Komisariatu II Policji w C.,
- tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz.U.2016.177);
5. uchybienia w okresie od 4 sierpnia 2017 roku do 22 września 2017 roku godności sprawowanego urzędu poprzez nieskontaktowanie się z funkcjonariuszem Komisariatu II Policji w C. prowadzącym postępowanie RSOW (...) w sprawie o wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. celem przekazania informacji o przysługującym materialnym immunitecie prokuratorskim, wynikającym z art. 138 § 1 Prawa o prokuraturze (Dz.U.2016.177) i braku tym samym podstaw do prowadzenia takiego postępowania, pomimo odebrania dwóch wezwań do stawienia się w Komisariacie II Policji w C. jako osoba, co do której zachodzi uzasadniona podstawa do skierowania wniosku o ukaranie za popełnienie wykroczenia i doprowadzenie w ten sposób do wydania wyroku przez Sąd Rejonowy w C. w sprawie II W (...), nieprawomocnie skazującego prokuratora za popełnienie dwóch wykroczeń z art. 51 § 1 k.w.,
- tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz.U.2016.177);
6. uchybienie godności sprawowanego urzędu poprzez podjęcie się w dniu 16 listopada 2017 roku nieliczącego ze sprawowaną funkcją prokuratora zachowania wobec funkcjonariuszy policji, którzy w C. przy ul. (...) wykonywali czynności służbowe w związku z zawiadomieniem o popełnieniu wykroczenia z art. 51 § 1 k.w., zachowania polegającego na tym, że na sformułowane przez funkcjonariuszy policji wezwanie do zachowania spokoju odpowiedział w sposób demonstracyjnie ignorujący funkcjonariuszy i ich uzasadnione żądanie,

- tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz.U.2016.177);
7. uchybienie godności sprawowanego urzędu poprzez zaparkowaniu w dniu 21 grudnia 2017 roku samochodu marki S. (nr rej. (...)) w odległości mniejszej niż 10 metrów od skrzyżowania ulicy (...) i placu (...) w B., a zatem niezgodnie z treścią art. 49 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2017.1260 j.t.), tj. o przewinienie dyscyplinarne z art 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz.U.2016.177).

Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym orzeczeniem z dnia 13 grudnia 2019 r., w sprawie o sygn. akt PK I SD (...):

1. uznał J. B. winnym uchybienia godności sprawowanego urzędu, w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w dniach 23 marca 2017 roku i 1 maja 2017 roku, w C., poprzez podjęcie nieliczącego z funkcją prokuratora zachowania wobec funkcjonariuszy Policji:
2. w dniu 23 marca 2017 roku A. J. i M. W. którzy wezwali go do okazania dokumentu tożsamości, a polegającego na zwlekaniu ze zrealizowaniem obowiązku prawnego i zadaniu pytania, co się stanie, gdy nie okaże takiego dokumentu.
3. w dniu 1 maja 2017 roku M. Ł. i D. M. którzy wezwali go do podania personaliów i okazania dokumentu tożsamości, a polegającego na niepodaniu swoich danych osobowych oraz nieokazanie dokumentu tożsamości, podczas gdy funkcjonariusze Policji wykonywali, w trybie art. 14 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji, czynności służbowe administracyjno – porządkowe w celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania wykroczeń w związku z zawiadomieniami o popełnieniu wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. i w trybie art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy o Policji w zw. z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 września 2015 roku w sprawie postępowania przy wykonywaniu niektórych uprawnień policjantów, będąc uprawnionymi, w myśl art. 15 ust 1 pkt 10 ustawy o Policji do

- wydawania osobom poleceń określonego zachowania się w granicach niezbędnych do wykonywania czynności legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości, a nie udzielenie dokumentów lub wiadomości co do tożsamości własnej lub innej osoby, co do swego obywatelstwa, zawodu, miejsca zatrudnienia lub zamieszkania, właściwemu organowi państwowemu lub instytucji, upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania stanowi wykroczenie z art. 65 § 2 k.w., to jest dwóch przewinień dyscyplinarnych z art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze przyjmując, iż dopuścił się on ciągu w rozumieniu art. 91 § 1 kk. w7 zw. z art. 171 ust. 1 ustawy Prawo o Prokuraturze przewinień dyscyplinarnych z art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 91 § 1 kk. w zw. z art. 171 ust. 1 w zw. z art. 141 § 1 pkt 2 ustawy Prawo o Prokuraturze, wymierza mu karę nagany;
4. uznał J. B. winnym uchybienia, w okresie od 11 sierpnia 2017 roku do 22 września 2017 roku, w C., godności sprawowanego urzędu przez nieskontaktowanie się z funkcjonariuszem Komisariatu II Policji w C. prowadzącym postępowanie RSOW (...) w sprawie o wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. celem przekazania informacji o przysługującym materialnym immunitecie prokuratorskim, wynikającym z art. 138 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze i braku podstaw do prowadzenia takiego postępowania, pomimo osobistego odebrania w dniu 11 sierpnia 2017 roku wezwania do stawienia się w Komisariacie (...) Policji w C. jako osoba, co do której zachodzi uzasadniona podstawa do skierowania wniosku o ukaranie za popełnienie wykroczenia wraz z pouczeniami o prawach i obowiązkach osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, a następnie poprzez to zaniechanie doprowadzenie do wydania wyroku przez Sąd Rejonowy w C. w sprawie II W (...), nieprawomocnie skazującego prokuratora za popełnienie dwóch wykroczeń z art. 51 § 1 k.w., to jest przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze wymierzył mu karę nagany;
 5. uznał J. B. winnym uchybienia godności sprawowanego urzędu poprzez zaparkowanie, w dniu 21 grudnia 2017 roku, w B., samochodu marki Suzuki,

- o numerze rejestracyjnym SH (...), w odległości mniejszej niż 10 metrów od skrzyżowania ulicy (...) i placu (...) w B., a zatem niezgodnie z treścią art. 49 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym co stanowiło wykroczenie z art. 97 k.w., to jest przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze wymierzył mu karę upomnienia;
6. połączył wymierzone w punktach 1, 2 i 3 kary jednostkowe i na mocy art. 170 § 1 i § 2 pkt 1 ustawy Prawo o Prokuraturze orzekł karę łączną nagany;
 7. uniewinnił J. B. od popełnienia czynów opisanych w punkcie I, IV i VI wyroku;
 8. na podstawie art. 166 ustawy Prawo o prokuraturze kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od orzeczenia wywiódł pełnomocnik obwinionego – adwokat R. G. Zaskarżył orzeczenie w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. bezzwzględną podstawę uchylenia orzeczenia opisaną w art. 171 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze w związku z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. polegającą na nienależytej obsadzie sądu, gdyż w wydaniu orzeczenia wbrew art. 147 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze nie brał udziału prokurator z jednostki organizacyjnej prokuratury równorzędnej do tej, w której obwiniony pełnił służbę lub wykonywał czynności służbowe w chwili czynu;
2. bezzwzględną podstawę uchylenia orzeczenia opisaną w art. 171 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze w związku z art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. tj. zaistnienie okoliczności wyłączającej postępowanie opisanej w art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k. - brak skargi uprawnionego oskarżyciela, gdyż wbrew dyspozycji art. 153 § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze wnioszek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej nie został wniesiony przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla łódzkiego okręgu regionalnego powołanego na czteroletnią kadencję, a przez prokuratora, któremu jedynie powierzono wykonywanie obowiązków rzecznika na czas określony;

3. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż obwiniony dopuścił się przypisanego mu w punkcie 1. deliktu dyscyplinarnego, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności zeznań świadków A. J., M. W., M. Ł., D. M., wytworzonej przez nich dokumentacji, wyjaśnień obwinionego, prowadzi do wniosku, że obwiniony nie zrealizował znamion deliktu dyscyplinarnego, a przeprowadzona przez sąd pierwszej instancji ocena dowodów sprzeczna była z w tym zakresie z zasadą swobodnej oceny dowodów o której mowa w art. 171 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze w związku z art. 7 k.p.k., gdyż nie uwzględniała zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego;
4. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę prawa procesowego, to jest przepisu art. 171 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze w związku z art. 192 § 2 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. polegającą na uchyleniu pytań kierowanych do świadka M. W., a mających na celu rozwianie wątpliwości dotyczących stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności świadka do zapamiętywania i odtwarzania postrzeżeń i ewentualnie przesłuchanie go z udziałem biegłego psychologa;
5. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż obwiniony dopuścił się przypisanego mu w punkcie 2. deliktu dyscyplinarnego, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności właściwa ocena zeznań świadka A. P., akt II W (...) Sądu Rejonowego w C., informacji pozyskanych od Komendanta Komisariatu II Policji w C. w przedmiocie funkcjonariuszy pełniących służbę w Zespole ds. Wykroczeń Komisariatu II Policji w C. w dniu 31 maja 2017 roku, wyjaśnień obwinionego prowadzi do wniosku, że obwiniony nie zrealizował znamion deliktu dyscyplinarnego, a przeprowadzona przez sąd pierwszej instancji ocena dowodów sprzeczna była z w tym zakresie z zasadą swobodnej oceny dowodów o której mowa w art. 171 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. -

Prawo o prokuraturze w związku z art. 7 k.p.k., gdyż nie uwzględniała zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie uwzględniała norm prawnych opisanych w art. 54 § 6 i § 7 k.p.w. obligujących organ prowadzący postępowanie w sprawie o wykroczenie do poinformowania osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie o treści zarzutu oraz o możliwości od odstąpienia od przesłuchania tylko jeśli przesłuchanie połączone byłoby ze znacznymi trudnościami;

6. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż obwiniony dopuścił się przypisanego mu w punkcie 3. deliktu dyscyplinarnego, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności właściwa ocena zeznań świadków W. B. i K. K., wytworzonej przez nich dokumentacji, wyjaśnień obwinionego, materiałów pozyskanych ze Straży Miejskiej w B. prowadzi do wniosku, że obwiniony nie zrealizował znamion deliktu dyscyplinarnego,
a przeprowadzona przez sąd pierwszej instancji ocena dowodów sprzeczna była z w tym zakresie z zasadą swobodnej oceny dowodów o której mowa w art. 171 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze w związku z art. 7 k.p.k., gdyż nie uwzględniała zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego;
7. mający wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów procedury w postaci art. 171 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze w związku z art. 174 k.p.k. polegająca na zastąpieniu dowodów z wyjaśnień obwinionego treścią oświadczenia właściciela pojazdu (raport numer (...))
8. obrazę prawa materialnego, to jest przepisu art. 171 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze w związku z art. 1 § 1 k.k. oraz 4 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, iż nieobowiązujący w dacie popełnienia przypisanych obwinionemu w punktach 1. i 2. deliktów dyscyplinarnych akt prawny pod postacią Uchwały Krajowej Rady Prokuratorów z dnia 12 grudnia 2017 roku - Zbiór Zasad Etyki Zawodowej Prokuratorów, może stanowić podstawę do dokonania prawnokarnej oceny zachowania obwinionego;

W związku z treścią zarzutu II skarżący wniósł o zwrócenie się do Prokuratury Krajowej o przesłanie informacji czy prokurator R. S. autor wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej J. B. prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. został powołany na funkcję Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego na czteroletnią kadencję stosownie do dyspozycji art. 153 § 2 Prawa o prokuraturze.

Stawiając powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uniewinnienie obwinionego od przypisanych mu czynów, ewentualnie o umorzenie postępowania z uwagi na opisaną w zarzucie II bezwzględną przyczynę odwoławczą, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Odwołanie od orzeczenia wywiódł Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego. Zaskarżył orzeczenie w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił: błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w punkcie 5, mogące mieć wpływ na jego treść w zakresie sprawstwa, winy i ukarania za delikty opisane w punktach I, IV i VI wstępnej części zaskarżonego wyroku oraz w konsekwencji mogące mieć wpływ na treść orzeczenia w zakresie sposobu wymierzenia i wymiaru kary za przewinienia z punktów I, II i III wstępnej części zaskarżonego orzeczenia oraz w zakresie wymiaru kary łącznej za wszystkie przewinienia objęte Wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, a polegające na:

1. niedokładnej analizie treści zeznań K. W., przy jednoczesnym braku skonfrontowania ich treści w tej części, w której świadek komunikował wynikającą z upływu czasu niepamięć, z zapisami notatnika służbowego K. W., co skutkowało przyjęciem, że funkcjonariusz policji podjął interwencję bez związku z zawiadomieniem o popełnieniu wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. oraz że między policjantem a obwinionym doszło do krótkiej rozmowy podczas, gdy wzięcie pod uwagę tego fragmentu zeznań, w którym świadek podaje powód przybycia w dniu 21 marca 2017 roku na interwencję oraz oczekiwania wzywającej, jak również opisuje zachowania obwinionego w zakresie, w jakim zdarzenie to pamięta, uzupełnionym w pozostałej części

treścią zapisów notatnika prowadzi do wniosku, że powodem wezwania było zakłócanie spokoju hałasem w rozumieniu art. 51 § 1 k.w. przez lokatorów mieszkania nr (...) oraz że J. B. jednoznacznie odmówił rozmowy z wykonującym czynność służbową dzielnicowym, powołując się przy tym na sprawowanie funkcji prokuratora, co może mieć wpływ na treść orzeczenia, bowiem takie zachowanie prokuratora byłoby naruszeniem reguł funkcjonowania

w społeczeństwie i podważałoby autorytet prokuratora,

2. braku przy analizie zeznań R. S. stosownego rozważenia tego fragmentu jego depozycji. który dotyczy kierowania przez funkcjonariusza policji w dniu 31 maja 2017 roku czynnością procesową przedstawienia zarzutów popełnienia wykroczenia, przy jednoczesnym przecenieniu tej części zeznań i treści innych dowodów (to jest z dokumentów), które zawierają opis danych, jakie prowadzący czynność policjant pozyskał od J. B., co skutkowało poczynieniem ustaleń prawdziwych, lecz niekompletnych i w pewnym sensie „nie na temat”, bo zawężonych jedynie do tego, że przed opuszczeniem miejsca przesłuchania przez obwinionego, R. S. dysponował danymi wystarczającymi do przesądzenia, iż sprawcy wykroczenia przysługuje immunitet materialny, jednakże pomijających fakt, że J. B. oddalił się z miejsca wykonywania czynności procesowej przed jej zakończeniem przez prowadzącego ją funkcjonariusza policji, sam podejmując decyzję o zakończeniu czynności, co może mieć wpływ na treść orzeczenia, bowiem takie zachowanie prokuratora byłoby lekceważeniem norm prawnych, naruszeniem reguł funkcjonowania w społeczeństwie i podważałoby autorytet prokuratora,
3. braku przy analizie zeznań D. Z. i M. K. stosownego rozważenia tych fragmentów ich depozycji, w których zgodnie podają, że obwiniony w odpowiedzi na wezwanie o zachowanie spokoju, skierowane do niego podczas interwencji policyjnej z dnia 16 listopada 2017 roku, uzasadnionej własnymi obserwacjami funkcjonariuszy, użył sformułowania zawierającego frazeologizm „latający dywan” i wypowiedział się w tonie kwestionującym wezwanie policjantów, przy jednoczesnym przecenieniu faktycznie

występujących rozbieżności w zeznaniach tych świadków, które w tej (to jest charakteryzującej się rozbieżnościami) części stanowiły wyłącznie próbę precyzyjnego opisu kwestionującego tonu wypowiedzi obwinionego jako, a to aroganckiego, a to złośliwego, bądź sarkastycznego, co może mieć wpływ na treść orzeczenia, bowiem kwestionowanie wezwania interweniującego policjanta w sposób przekraczający potrzebę merytorycznego przedstawienia swojego stanowiska byłoby naruszeniem reguł funkcjonowania w społeczeństwie i podważałoby autorytet prokuratora.

Na podstawie tak skonstruowanych zarzutów, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w punkcie 5 oraz w konsekwencji w punkcie 4, jak również, lecz wyłącznie w zakresie orzeczenia co do kary w zakresie punktów 1,2 i 3, a następnie przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania co do sprawstwa i winy w zakresie zarzutów opisanych w punktach I, IV i VI Wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, skierowanego dnia 26 lutego 2019 roku za numerem RP III RD (...) oraz w zakresie orzeczenia co do kary za poszczególne delikty z punktów od 1 do VII tego Wniosku oraz orzeczenia kary łącznej.

Na rozprawie odwoławczej Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego zmodyfikował wnioski odwołania w ten sposób, że wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przypisanie obwinionemu przewinień dyscyplinarnych, od których został uniewinniony oraz wymierzenie kar adekwatnie do wniosku o ukaranie oraz wymierzenie kary łącznej przeniesienia na inne stanowisko służbowe.

Odwołanie od orzeczenia wywiódł Prokurator Generalny. Zaskarżył orzeczenie w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd Dyscyplinarny za podstawę orzeczenia polegający na:

1. niezasadnym, dowolnym przyjęciu, w zakresie czynu I, że funkcjonariusz Policji K. W. nie przeprowadzał interwencji, podczas której obwiniony odmówił rozmowy powołując się na sprawowanie funkcji prokuratora, a tylko próbował pojednać sąsiadów, przy czym pominął okoliczności, że to

- zachowanie obwinionego było przyczyną jej podjęcia, a próba pojednania stron konfliktu jest jedną z form interwencji Policji;
2. niezasadnym, dowolnym przyjęciu, w zakresie czynu IV, że opuszczenie przez obwinionego miejsca wykonywanej z jego udziałem czynności procesowej było uzasadnione przekazaniem prowadzącemu czynność funkcjonariuszowi Policji informacji o przysługującym mu immunitecie materialnym w zakresie wykroczeń, a pominięcie okoliczności, że przeprowadzający czynność policjant nie podjął jeszcze decyzji o zakończeniu czynności, a samowolne oddalenie się obwinionego było w tej sytuacji okazaniem lekceważenia przeprowadzającemu czynność, przynoszącym ujmę godności prokuratora;
 3. niezasadnym, błędnym przyjęciu, że czyn opisany w pkt VI nie miał miejsca albowiem obwiniony nie został wezwany przez policjantów do zachowania spokoju jak też nie odpowiedział im w sposób ignorujący ich i sformułowane przez nich wezwanie, co jest sprzeczne z treścią depozycji policjantów wyraźnie wskazujących na aroganckie i złośliwe jego zachowanie w tej sytuacji, co miało wpływ na treść orzeczenia.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie J. B. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. za winnego popełnienia zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych określonych w pkt I, IV i VI wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego z dnia 26 lutego 2019 r. i wymierzenie mu za nie, na podstawie art. 137 § 1 w zw. z art. 142 § 1 u.p.o.p., odpowiednio, za czyn I - kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe, zaś za czyny IV i VI kary dyscyplinarnej nagany i wymierzenia mu na podstawie art. 170 u.p.o.p. kary łącznej przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zaskarżone orzeczenie musiało ulec zmianie, gdyż odwołania wniesione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) okręgu regionalnego, jak i Prokuratora Generalnego są w zakresie orzeczenia z pkt 5 zaskarżonego wyroku, którym uniewinniono J. B. od popełnienia czynów opisanych w punktach I, IV i VI części wstępnej zaskarżonego wyroku – co do zasady – trafne, a podzielenie podniesionych we wspomnianych odwołaniach zarzutów musiało prowadzić do przypisania obwinionemu wyżej wskazanych przewinień dyscyplinarnych. Sąd Najwyższy nie mógł natomiast podzielić wniosków rzeczonych odwołań w zakresie wymierzenia obwinionemu za czyn opisany w pkt I wstępnej części zaskarżonego wyroku, jak również jako kary łącznej – kary przeniesienia na inne miejsce służbowe, gdyż miałyby ona przymiot rażąco niewspółmiernie surowej.

Natomiast odwołanie obrońcy obwinionego jako całkowicie nietrafne nie mogło zostać uwzględnione.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do odwołania obrońcy obwinionego z uwagi na charakter podniesionych przez niego zarzutów, w których twierdzi, że zaskarżony wyrok jest dotknięty bezwzględными przesłankami odwoławczymi z art. 439 § 1 pkt 2 i 9 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze.

W zakresie zarzutu opartego o art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze należy podnieść, że zgodnie z art. art. 145 § 1 pkt. 1 lit. a ustawy Prawo o prokuraturze w sprawach dyscyplinarnych prokuratorów orzeka w pierwszej instancji Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym w składzie 3 członków, w którym zgodnie z art. 147 § 1 tej ustawy zasiada przynajmniej jeden prokurator z jednostki organizacyjnej prokuratury równorzędnej do tej, w której obwiniony pełnił służbę lub wykonywał czynności służbowe w chwili czynu.

Obwiniony J. B. jest prokuratorem Prokuratury Rejonowej w B., zatem w składzie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym rozpoznającym jego sprawę dyscyplinarną powinien zasiadać przynajmniej jeden prokurator prokuratury rejonowej i tak też było, co jasno wynika z akt sprawy

niniejszego postępowania. Zaskarżone orzeczenie z dnia 13 grudnia 2019 r. sygn. akt PK I SD (...) wydał bowiem Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym w składzie, w którym zasiadał prokurator Prokuratury Okręgowej w K., prokurator Prokuratury Regionalnej w G. oraz A. Z. – prokuratorem Prokuratury Rejonowej w P., a zatem prokurator z jednostki organizacyjnej prokuratury równorzędnej do tej, w której obwiniony pełnił służbę.

Jednocześnie, wbrew zapatrywaniom obrońcy obwinionego, wskazanego w art. 147 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze wymogu nie naruszał fakt, że prokurator A. Z. w dacie wydania zaskarżonego orzeczenia była delegowana do Prokuratury Krajowej. Ustawa, co wynika wprost z literalnego brzmienia wspomnianego wyżej przepisu, nie zna rozwiązania, na mocy którego od udziału w składzie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym w sprawie prokuratora jednostki prokuratury danego szczebla byłby wyłączony przez fakt delegowania do jednostki wyższego lub niższego szczebla prokurator pomimo, że zajmuje stanowisko prokuratorskie w jednostce prokuratury równorzędnej do jednostki prokuratury, w której zajmuje stanowisko prokuratorskie obwiniony. Przeciwnie z treści przepisu art. 147 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze wynika, że w składzie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym może zasiadać prokurator innej jednostki prokuratury niż równorzędna w stosunku do jednostki organizacyjnej, w której obwiniony pełni służbę pod warunkiem, że w czasie czynu wykonywał czynności służbowe w jednostce równorzędnej.

Podnieść należy, że instytucja delegowania, o której mowa w art. 106 ustawy Prawo o prokuraturze, pozostaje bez wpływu na powołanie na dane stanowisko prokuratorskie (w rozumieniu art. 74 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze, uprzednio art. i oznacza wyłącznie czasowe powierzenie określonych czynności prokuratorowi w innej jednostce organizacyjnej).

Podkreślić przy tym trzeba, że członkowie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym są wybierani przez organy samorządu prokuratorskiego (art. 45 pkt 3 i art. 47 pkt 4 ustawy Prawo o prokuraturze, funkcja członka Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym jest kadencyjna (art. 145 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze), a co najważniejsze są w zakresie orzekania niezawiśli i podlegają tylko ustawom (art. 145 § 4 ustawy Prawo o prokuraturze).

Gwarantuje to im taką niezawisłość w zakresie orzekania, z jakiej korzystają sędziowie, w tym uwalnia od wszelkich wpływów urzędowych niezależnie od tego w jakiej jednostce organizacyjnej prokuratury i jakie czynności służbowe aktualnie wykonują oraz czy odbywa się to w ramach instytucji delegowania.

W końcu zważyć trzeba, że okoliczność, iż członek składu orzekającego w ramach delegowania do Prokuratury Krajowej styka się ze skrajnie odmiennymi problemami, niż w prokuraturze rejonowej jest również bez znaczenia, gdyż przewinienia dyscyplinarne, które zarzucono obwinionemu polegały na uchybieniu godności, nie miały zaś charakteru innego rodzaju przewinień służbowych.

W tych okolicznościach podniesiony przez obrońcę zarzut z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze należało uznać za całkowicie bezpodstawny.

Przechodząc do zarzutu bezzwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze stwierdzić należy, że jego podstawą jest twierdzenie, że wystąpiła negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., gdyż zdaniem obrony w sprawie brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela, bowiem wniosek o ukaranie został wniesiony nie przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) okręgu regionalnego powołanego na czteroletnią kadencję, a przez prokuratora, któremu jedynie powierzono wykonywanie obowiązków rzecznika na czas określony.

Twierdzenie to jest nietrafne. Z akt sprawy wynika bowiem wprost (k.182 i 186), że do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego przeciwko J. B. został wyznaczony, w trybie art. 154 § 4 ustawy Prawo o prokuraturze prokurator R. S., który pełnił funkcję Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego, nie zaś któremu powierzono jedynie wykonywanie obowiązków zastępcy rzecznika dyscyplinarnego na czas nieokreślony (patrz również - treść wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej z dnia 26 lutego 2019 r. oraz protokołu rozprawy przed Sądem Dyscyplinarnym przy Prokuratorze Generalnym z dnia 24 maja 2019 r.).

Na marginesie nie można nie zauważyć, że właściwa wykładnia przepisu art. 153 § 8 ustawy Prawo o prokuraturze, w świetle całości unormowań art. 153 ustawy

Prawo o prokuraturze oraz mając na względzie charakter prokuratorskiego postępowania dyscyplinarnego, daje Prokuratorowi Generalnemu uprawnienie powierzenia funkcji rzecznika dyscyplinarnego innemu prokuratorowi na czas określony również w wypadku zastępcy rzecznika dyscyplinarnego dla danego okręgu regionalnego.

W tym stanie rzeczy bezprzedmiotowe było przeprowadzenie dowodu w rzeczonym zakresie, o co wnosił w odwołaniu obrońca obwinionego.

Z wszystkich tych względów i wyżej opisany zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie.

Przechodząc do zarzutów obrazu szczegółowych przepisów prawa procesowego (zarzuty IV i VII odwołania obrońcy obwinionego), stwierdzić wypada, że i one nie są trafne.

Nie sposób zgodzić się z sugestią obrony, że zaskarżone orzeczenie zapadło z mającą wpływ na jego treść obrazą przepisu art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.

Wątpliwość, co do stanu psychicznego świadka, co do stanu rozwoju umysłowego oraz co do zdolności postrzegania i odtwarzania faktów musi bowiem powziąć (a więc ustalić i ocenić okoliczności wskazujące na jej wystąpienie) na podstawie obiektywnych przesłanek organ procesowy. Nie może być zaś podstawą zarządzenia przesłuchania świadka z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa subiektywne zapatrywanie strony wysnute jedynie z oświadczenia świadka, iż leczył się psychiatrycznie, neurologicznie bądź odwykowo, co więcej oderwane od zaistnienia co najmniej faktycznego przypuszczenia niezgodności zeznań świadka z rzeczywistością.

W realiach niniejszej sprawy w odniesieniu do świadka M. W. warunki te nie wystąpiły. Sąd nie miał obiektywnych podstaw do przesłuchania świadka z udziałem lekarza lub biegłego psychologa, nie było również podstaw do zezwolenia stronie na zadawanie świadkowi pytań w tym względzie.

Nie inaczej rzecz się ma z zarzutem, że Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, przypisując obwinionemu przewinienie dyscyplinarne w pkt 3 zaskarżonego orzeczenia (opisane w pkt VII części wstępnej zaskarżonego

orzeczenia) zastąpił dowód z wyjaśnień obwinionego treścią oświadczenia właściciela pojazdu.

Wskazać należy, że odpowiednio stosowany w postępowaniu dyscyplinarnym przepis art. 174 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze statuuje zakaz zastępowania dowodu z wyjaśnień obwinionego treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych (dokumentacji sporządzonej przez organy procesowe), które zawierają treść wypowiedzi obwinionego (pomijając sytuację określoną w art. 176 k.p.k.). Objęte rzeczonym zakazem dowodowym są zatem jedynie pisma, zapiski lub notatki urzędowe, które zostały sporządzone zamiast protokolarnego odebrania wyjaśnień od obwinionego. Zakaz ten nie dotyczy natomiast pism, zapisków lub notatek urzędowych sporządzonych obok protokolarnego odebrania wyjaśnień od obwinionego. Takie bowiem pisma, zapiski lub notatki podlegają dowodowemu wykorzystaniu. Tym bardziej zaś dowodowemu wykorzystaniu podlegają własne oświadczenia obwinionego złożone poza postępowaniem dyscyplinarnym.

Taki właśnie charakter miało bezsprzecznie oświadczenie obwinionego, nadesłane na wezwanie Straży Miejskiej do wskazania kierującego pojazdem, w którym J. B. nie wyraził zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności za wykroczenie wskazując, iż był kierowcą pojazdu. Nie było ono zresztą jedynym, jakie J. B. złożył w tym przedmiocie, gdyż w dobrowolnie sporządzonym piśmie do Wydziału Organizacyjnego Prokuratury Okręgowej nie kwestionował faktu, że zaparkował w niedozwolonym miejscu, tłumacząc swoje zachowanie tym, że na miejscach zarezerwowanych dla prokuratury były zaparkowane pojazdy nieuprawnione (k.122). Dopiero składając wyjaśnienia twierdził, że nie pamięta, kto w dniu objętym stawianym mu zarzutem prowadził i zaparkował samochód marki S. (...)

W tych okolicznościach nie było podstaw do uznania, aby rzeczywiście doszło do obrazy art. 174 k.p.k. przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym.

Na uwzględnienie nie zasługiwały także zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych sformułowane w odniesieniu do rozstrzygnięć zawartych w pkt 1, 2 i 3 zaskarżonego orzeczenia.

Należy w tym względzie podnieść, że Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym w zakresie wszystkich przypisanych obwinionemu zaskarżonym orzeczeniem przewinień dyscyplinarnych rozważył wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności i ocenił je swobodnie, w myśl art. 7 k.p.k., z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i w rezultacie poczynił trafne ustalenia faktyczne, co do popełnienia przez obwinionego przypisanych mu przewinień dyscyplinarnych polegających na uchybieniu godności urzędu. Swoje stanowisko Sąd Dyscyplinarny należycie uzasadnił w szczególności wskazując, jakie fakty uznał za udowodnione, jakie zaś za nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Zaskarżone orzeczenie znajduje zatem w omawianym zakresie pełną ochronę prawa procesowego.

W zakresie czynów przypisanych obwinionemu w pkt 1 zaskarżonego orzeczenia, wywody środka odwoławczego zawierają wyłącznie subiektywne zapatrywania skarżącego na ocenę przeprowadzonych dowodów i stanowią tym samym dowolną polemikę ze stanowiskiem Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym, która żadną miarą nie mogła podważyć trafności tego stanowiska.

Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, szczegółowo odnosi się do całości istotnych dla rozpoznania zarzutów wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej dowodów i nie jest obarczona jakimkolwiek błędem w zakresie oceny wynikających z nich okoliczności, które pozwalały na przypisanie obwinionemu przewinień dyscyplinarnych, które miały miejsce w dniach 23 marca i 1 maja 2017 r.

W odniesieniu do pierwszego z tych czynów podkreślić należy, że wbrew sugestiom obrony pomiędzy notatką sporządzoną przez A. J. z podjętej interwencji oraz zeznaniami tej funkcjonariuszki, a zeznaniami drugiego z funkcjonariuszy Policji M. W. nie ma sprzeczności, która podważałaby wiarygodność zeznań tego

ostatniego. Stwierdzić należy, że jego zeznania w zakresie okoliczności interwencji są po prostu bardziej szczegółowe, niż treść notatki oraz zeznania świadka A. J., gdyż najwyraźniej lepiej zapamiętał przebieg rozmowy z J. B., a okoliczności tej rozmowy nie były istotne z punktu widzenia celu interwencji i dlatego też nie zostały utrwalone w notatce.

W odniesieniu do drugiego z czynów trzeba stwierdzić, że argumentacja odwołania jest w przeważającej mierze bezprzedmiotowa, gdyż koncentruje się na ocenie zeznań świadka A. B., które mają jedynie pomocnicze znaczenie, gdyż kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy w omawianym zakresie są zeznania funkcjonariuszy Policji M. Ł. oraz D. M. (oraz treść notatki służbowej D. M. oraz zapisku w notatniku M. Ł.), których wartości dowodowej nie sposób skutecznie zakwestionować i z których w sposób bezsprzeczny wynika, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego.

W zakresie czynu przypisanego obwinionemu w pkt 2 zaskarżonego orzeczenia należy podkreślić, że Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, w świetle przeprowadzonych dowodów, zasadnie przyjął, że brak jest podstaw do uznania, że funkcjonariusz Policji A. P., która dwukrotnie wzywała J. B. do stawienia w Komisariacie Policji w związku z uzasadnioną podstawą do sporządzenia wniosku o ukaranie, a następnie taki wniosek skierowała do właściwego sądu rejonowego, wiedziała, że J. B. jest prokuratorem. W sprawie brak jest obiektywnych dowodów, które wykluczałyby prawidłowość ustaleń Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym w omawianym zakresie, w szczególności zaś nie mogą takiego dowodu stanowić wyjaśnienia J. B., które są wyłącznie wyrazem jego subiektywnych zapatrywań i domysłów w przedmiotowej kwestii. Nie można przy tym nie zauważyć, że nawet gdyby A. P. miała pozaprocesowe informacje, co do statusu zawodowego obwinionego, nie zwalniało to obwinionego z obowiązku stawienia na wezwanie w jednostce Policji, celem udokumentowania rzeczonego statusu poprzez złożenie stosownego oświadczenia i okazania funkcjonariuszowi prowadzącemu postępowanie legitymacji służbowej. Ignorowanie przez obwinionego faktu kierowania do niego wezwań w określonym charakterze procesowym, nawet jeśli zostały odebrane w czasie uniemożliwiającym

stawiennictwo w określonych w nich terminach, było niedopuszczalne. Tym bardziej, że obwiniony pełniąc urząd prokuratora nie mógł nie mieć świadomości konsekwencji procesowych takiego postępowania.

W tym kontekście bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy jest prawidłowość praktyki wykonywania przez funkcjonariuszy Policji z Zespołu ds. Wykroczeń Komisarjatu (...) Policji w C. przepisów art. 56 § 6 i 7 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (J. B. był zresztą o uprawnieniu z art. 56 § 7 informowany, tyle że przy pierwszym wezwaniu), gdyż przecież obwiniony z mocy przepisu art. 138 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze nie podlega orzecznictwu na podstawie przepisów wskazanego wyżej Kodeksu.

W odniesieniu do wywodów odwołania dotyczących przewinienia przypisanego obwinionemu w pkt 3 zaskarżonego wyroku wypada jedynie dodatkowo zauważyć, że zupełnie niezrozumiałe, w świetle treści oświadczenia J. B. przesłanego do Straży Miejskiej na wezwanie do wskazania osoby kierującej pojazdem, jest twierdzenie, że Komendant Straży Miejskiej w B. przesyłając pismo do Prokuratora Okręgowego w K. nie dał szans obwinionemu ukarania mandatem karnym zaocznym, skoro obwiniony we wspomnianym oświadczeniu wprost odmówił wyrażenia zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności za wykroczenie.

Nie jest również zasadny zarzut obrazy prawa materialnego, tj. przepisu art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze w zw. z art. 1 § 1 k.k. oraz art. 4 § 1 k.k.

Nie kwestionując bowiem faktu, że w dacie popełnienia czynów przypisanych obwinionemu w pkt 1 i 2 zaskarżonego orzeczenia uchwalony przez Krajową Radę Prokuratorów z dnia 12 grudnia 2017 r. – Zbiór Zasad Etyki Zawodowej Prokuratorów jeszcze nie funkcjonował, zaś Zbiór Zasad Etyki Zawodowej uchwalony przez Krajową Radę Prokuratury na podstawie ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze już nie funkcjonował, z uwagi na uchylenie tej ustawy z dniem 4 marca 2016 r. oraz brak przepisów przejściowych, co do aktów uchwalonych przez tę Radę na podstawie zniesionych przepisów, stwierdzić należy, że okoliczność ta jest bez znaczenia dla zasadności przypisania obwinionemu

przewinień dyscyplinarnych przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym w zaskarżonym orzeczeniu.

Zasady etyki zawodowej prokuratorów mają bowiem dla odpowiedzialności dyscyplinarnej prokuratorów wyłącznie pomocnicze znaczenie i w świetle przepisów ustawy Prawo o prokuraturze ich uchwalenie żadną miarą nie jest warunkiem tej odpowiedzialności.

Przyjęcie stanowiska przeciwnego prowadziłoby do całkowicie nieracjonalnego, wręcz absurdalnego wniosku, że w czasie, w którym brak było ustanowionego przez właściwy organ prokuratury zbioru zasad etyki zawodowej prokuratorów norma ustawy Prawo o prokuraturze statuująca odpowiedzialność dyscyplinarną za przewinienia służbowe prokuratorów mające postać uchybienia godności urzędu, poza wypadkami zbiegu takiego uchybienia z innym rodzajem przewinienia służbowego byłaby pusta, czego z oczywistych względów nie sposób zaaprobować.

Na koniec podnieść trzeba, że odwołujący się kwestionując zasadność przypisania obwinionemu przewinień dyscyplinarnych w pkt 1, 2 i 3 zaskarżonego orzeczenia abstrahuje w ogóle od tego, że uchybienie godności urzędu prokuratora stanowi nie tylko odmowa okazania funkcjonariuszom Policji dokumentów tożsamości, ale również lekceważące i aroganckie zachowanie wobec funkcjonariuszy, czy też zlekceważeniu obowiązku poinformowania ich o tym, że nie podlega się postępowaniu w sprawach o wykroczenia, z uwagi na posiadany status urzędowy.

Oczywistym jest bowiem, że ustawa Prawo o prokuraturze nakłada na prokuratora, z uwagi na charakter wykonywanych przez niego zadań w zakresie ścigania przestępstw, a w szczególności strzeżenia praworządności, a zatem szczególną pozycję ustrojową w stosunku do ogółu obywateli, w tym innych funkcjonariuszy publicznych, obowiązek strzeżenia nie tylko w służbie, ale i poza służbą wszystkiego, co mogłoby przynieść ujmę godności prokuratora (art. 96 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze).

Zachowania obwinionego leżące u podstaw przypisanych mu przewinień dyscyplinarnych z pewnością zaś wyżej wskazany obowiązek naruszały.

Reasumując całość przedstawionych wyżej wywodów odwołanie wniesione przez obrońcę obwinionego okazało się niezasadne i nie mogło prowadzić do oczekiwanych przez skarżącego rezultatów.

Natomiast Sąd Najwyższy uznał za zasadne odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego oraz Prokuratora Generalnego, w których kwestionują oni zasadność zaskarżonego orzeczenia w pkt 5, tj. uniewinnienie obwinionego od popełnienia przewinień dyscyplinarnych opisanych w pkt I, IV i VI jego wstępnej części.

Podniesione przez skarżących zarzuty są bezsprzecznie trafne, podobnie jak argumentacja przywołana na ich poparcie w uzasadnieniach odwołań.

Stwierdzić trzeba, że Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym w omawianym zakresie, generalnie nie wyciągnął właściwych wniosków z przeprowadzonych dowodów, a rozumowanie leżące u podstaw zaskarżonego orzeczenia w części uniewinniającej, nie ma przymiotu swobodnego w rozumieniu art. 7 k.p.k. i prowadziło w zakresie wyżej wskazanych zarzutów do błędnych ustaleń faktycznych, których nie sposób było zaaprobować.

Zbędnym byłoby powtarzanie argumentacji obydwu wniesionych odwołań, którą Sąd Najwyższy, co do niezasadności uniewinnienia i istnieniu niebudzących żadnych wątpliwości podstaw do przypisania obwinionemu także przewinień dyscyplinarnych, od których popełnienia został uwolniony, w pełni podziela.

W odniesieniu do czynu zarzucanego obwinionemu w pkt I części wstępnej wyroku należy stwierdzić, że Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym ustalił, że funkcjonariusz Policji K. W. pełniący funkcję dzielnicowego udał się do mieszkania obwinionego w związku ze skargami mieszkającej w lokalu znajdującym się pod mieszkaniem obwinionego S. P., która powiedziała mu, że sąsiad, który mieszka nad nią często głośno się zachowuje. Nie jest zatem żadną miarą trafne stanowisko Sądu Dyscyplinarnego, że K. W. udał się do mieszkania obwinionego w innym celu, niż w związku z interwencją wywołaną skargą S. P., która w istocie zawiadomiła dzielnicowego o popełnianiu przez sąsiadów wykroczeń z art. 51 § 1 k.w. Reagując na skargę wyżej wymienionej K. W. nie działał wszak jako osoba prywatna poproszona o mediację pomiędzy sąsiadami,

lecz jako wykonujący czynności służbowe funkcjonariusz Policji, w związku z treścią skargi, która wskazywała na możliwość zaistnienia wyżej wskazanego wykroczenia.

Nie można nie zauważyć, że Sąd Dyscyplinarny wadliwie przedstawił sam przebieg rozmowy pomiędzy K. W., a obwinionym sugerując, że została ona przerwana z uwagi na bierne zachowanie K. W., który nie poprosił J. B. o okazanie dokumentu stwierdzającego tożsamość, ani nie poprosił o podanie danych personalnych.

Tymczasem z wiarygodnych zeznań K. W. wspartych treścią notatnika służbowego wyżej wymienionego wynika, że po przedstawieniu się przez K. W. – podaniu stopnia służbowego, imienia i nazwiska oraz informacji, że jest dzielnicowym – J. B. powiedział, że jest prokuratorem, niemniej nie wylegitymował się, a po tym gdy dowiedział się, że K. W. przyszedł w związku ze skargami sąsiadów, pomimo tego, że K. W. chciał kontynuować rozmowę, zamknął drzwi.

Opisane zachowanie obwinionego było aroganckie i lekceważące w stosunku do wykonującego czynności służbowe funkcjonariusza Policji a zatem niegodne osoby pełniące urząd prokuratora i, wbrew ocenie Sądu Dyscyplinarnego, stanowiło delikt dyscyplinarny.

Dlatego też Sąd Najwyższy zmienił zaskarżony wyrok w omawianym zakresie uznając obwinionego za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

W odniesieniu do czynu zarzucanego obwinionemu w pkt IV trzeba zaznaczyć, że Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym dokonując oceny zachowania obwinionego, zbagatelizował, relewantne z punktu widzenia istoty naruszenia godności urzędu prokuratorskiego okoliczności, w jakich doszło do odstąpienia przez funkcjonariusza Policji R. S. czynności przedstawienia zarzutu popełnienia wykroczenia. Z zeznań R. S., do zakwestionowania wiarygodności których nie ma żadnych podstaw, wynika bowiem jasno, że obwiniony nie tylko zachowywał się wobec funkcjonariusza w sposób nieprzyjemny, wywyższając się, to ostatecznie jedynie po okazaniu legitymacji służbowej, czego nie sposób uznać za tożsame z choćby z umożliwieniem funkcjonariuszowi Policji utrwalenia całości

danych do poniechania dalszych czynności prawem przewidzianych, nie czekając na decyzję prowadzącego czynności, co do ich zakończenia, wstał i bez słowa opuścił pomieszczenie, w którym były prowadzone.

W tym stanie rzeczy zgodzić się należy ze skarżącymi, że opisane zachowanie było w stosunku do funkcjonariusza Policji lekceważące pomimo tego, że prokurator powinien stanowić wzorzec postępowania dla osób uczestniczących w czynnościach służbowych i godziło w autorytet urzędu i dobro służby prokuratorskiej, wyczerpując znamiona przewinienia dyscyplinarnego naruszenia godności urzędu. Dlatego też Sąd Najwyższy zmienił zaskarżone orzeczenie i w tym zakresie uznając, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego.

Przechodząc do czynu opisanego w pkt VI części wstępnej orzeczenia, stwierdzić należy, że rozstrzygnięcie o uniewinnieniu obwinionego jest oczywiście błędne.

Wbrew stanowisku Sądu Dyscyplinarnego, analiza zeznań świadków funkcjonariuszy Policji D. Z. i M. K. nie daje podstaw do stwierdzenia, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stoi w sprzeczności z treścią opisu deliktu we wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej a tym samym nie daje podstaw do uznania za udowodnione, że obwiniony na wezwanie do zachowania spokoju odpowiedział w sposób demonstracyjnie ignorujący funkcjonariuszy i ich uzasadnione żądanie i nakazuje uniewinnienie obwinionego. Przeciwnie z zeznań wyżej wskazanych funkcjonariuszy, które nie są wewnętrznie niespójne, jak również w istotny sposób ze sobą sprzeczne (a które generalnie korelują z treścią notatki służbowej z przebiegu interwencji) wynika jasno, że obwiniony zachował się wobec interweniujących funkcjonariuszy w sposób arogancki, demonstracyjnie lekceważący, co naruszało godność urzędu prokuratora.

Nie innym bowiem jawi się zachowanie prokuratora, który na prośbę funkcjonariuszy Policji o to by ucichły hałasy, które były powodem wezwania ich na interwencję przez S. P. i A. B., a które i sami słyszeli, oświadczył im, że „latający dywan sprzedał w zeszłym tygodniu”.

Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, co jasno wynika z treści uzasadnienia orzeczenia, w istocie rzeczy zignorował tę okoliczność faktyczną i jej rzeczywistą wymowę. Skoncentrował się natomiast na tym, że funkcjonariusze Policji określali zachowanie obwinionego w niejednolity sposób, mianowicie jako aroganckie, złośliwe, czy też sarkastyczne. Zważyć jednak trzeba, że określenia te oddają lekceważący funkcjonariuszy charakter zachowania obwinionego.

W opisanych wyżej okolicznościach to, że funkcjonariusze Policji określali zachowanie obwinionego używając niejednolitych określeń nie mogło stanowić istotnej podstawy do wyprowadzenia przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym wniosku, że nie było możliwe precyzyjne ustalenie przebiegu zdarzeń i kontekstu wypowiedzi obwinionego.

Mając na uwadze całość powyższych rozważań Sąd Najwyższy zmienił zaskarżone orzeczenie uznając obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu w przedmiotowym zakresie przewinienia dyscyplinarnego.

Sąd Najwyższy zakwalifikował przewinienia dyscyplinarne, które przypisał obwinionemu a także przypisane obwinionemu zaskarżonym orzeczeniem (zmieniając je w tym zakresie) z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy Prawo o prokuraturze w aktualnym brzmieniu, uznając że przedmiotowa ustawa przed zmianą dokonaną ustawą z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2020.190) nie jest dla obwinionego względniejsza w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze. Sąd Najwyższy miał tu na względzie, że uchybienie godności urzędu stanowi aktualnie przewinienie służbowe podobnie jak i stanowiło je uprzednio w świetle art. 137 § 1 ustawy. Jednocześnie zaś, w związku ze zmianą wspomnianą ustawą także treści art. 142 ustawy Prawo prokuraturze poprzez wprowadzenie obok kar – upomnienia, nagany i przeniesienia na inne miejsce służbowe, kar – obniżenia wynagrodzenia zasadniczego oraz pieniężnej, mając na uwadze, że porównanie konkurujących ustaw nie może następować w sposób abstrakcyjny, a ustalenie, która ustawa jest względniejsza dla sprawcy, może być dokonane jedynie w ten sposób, że sąd powinien badać, jaką karę wymierzyłby za przypisany czyn na podstawie nowego

prawa, jaką zaś na podstawie prawa poprzednio obowiązującego (patrz. np. Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz, pod red. Włodzimierza Wróbla i Andrzeja Zolla, WK, 2017, teza 29 i 32 do art. 4) Sąd Najwyższy odrzucił zasadność wymierzenia obwinionemu za przewinienia dyscyplinarne, które w wyniku uwzględnienia odwołań Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego i Prokuratora Generalnego, przypisał obwinionemu, czy to jednostkowo, czy poprzez odpowiednie zastosowanie instytucji z art. 91 § 1 k.k. (a w konsekwencji rozstrzygając o wymiarze kary łącznej) innej kary niż wyłącznie kara nagany.

Sąd Najwyższy uznał zarazem, że przewinienia dyscyplinarne przypisane obwinionemu w pkt I.2 wyroku a opisane w punktach I i VI wniosku o ukaranie wpisują się wraz z przewinieniami przypisanymi obwinionemu w pkt 1 zaskarżonego orzeczenia w ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., gdyż zostały popełnione generalnie w krótkich odstępach czasu (nie większych niż kilka miesięcy), z wykorzystaniem takiej samej sposobności (w związku z interwencjami Policji), a jednocześnie zachodzi tożsamość przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary dla każdego z nich. W tym stanie rzeczy za tak określony ciąg przestępstw Sąd Najwyższy orzekł wobec obwinionego, na podstawie przepisu art. 142 § 1 pkt 2 ustawy Prawo o prokuraturze w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze jedną karę nagany.

Taką też karę Sąd Najwyższy orzekł za trzecie z przypisanych w pkt I.2 wyroku a opisane w pkt IV wniosku o ukaranie przewinienie dyscyplinarne.

Kara nagany jest adekwatna do wagi popełnionych przez obwinionego przewinień dyscyplinarnych, zarówno jeśli zważyć na stopień winy obwinionego, jak i stopień społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów i powinna przynieść pozytywny skutek, jeśli chodzi zachowanie obwinionego w przyszłości, jak również być przestrogą dla innych prokuratorów.

Natomiast wymierzenie kary surowszej niż kara nagany, w szczególności zaś kary przeniesienia na inne miejsce służbowe byłoby rażąco niewspółmiernie surowe, po prostu niesprawiedliwe, jeśli zważyć na to co uczynił obwiniony, a także fakt, że nie był uprzednio karany dyscyplinarnie oraz mając na względzie jego sytuację rodzinną, jako jedną z istotnych składowych jego warunków osobistych. Wręcz mogłoby oddziaływać na rodzinę obwinionego destrukcyjnie.

W rezultacie Sąd Najwyższy, mając na względzie treść odpowiednio stosowanego z mocy art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze przepisu art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec obwinionego za wyżej wskazany ciąg przewinień oraz pozostałe wykroczenia przypisane w wyroku oraz zaskarżonym odwołaniem karę łączną nagany, gdyż była to najsurowsza z kar orzeczonych wobec obwinionego za ciąg przewinień dyscyplinarnych oraz przypisane mu przewinienia nie wchodzące w skład wspomnianego ciągu.

Tak ukształtowana kara łączna powinna skutecznie uświadomić obwinionemu naganność jego zachowania jako nie licującego z godnością pełnionego urzędu i nakłonić go do powstrzymania się od podobnych czynów w przyszłości. Takie napiętnowanie powinno również we właściwy sposób kształtować świadomość innych przedstawicieli środowiska prokuratorskiego i ukazać społeczeństwu, że prokuratorzy jako funkcjonariusze publiczni ponoszą odpowiedzialność za zachowania naruszające powagę sprawowanego przez nich urzędu i dobro pełnionej służby. Podkreślić bowiem należy, że sprawowanie urzędu prokuratora wymusza na osobie zajmującej to stanowisko przestrzeganie najwyższych standardów etycznych oraz kultury osobistej nie tylko w ramach pełnionych obowiązków, lecz również w życiu prywatnym. Działania podjęte w tym obszarze życia rzutują bowiem na postrzeganie przez obywateli jakości i doniosłości czynności zawodowych prokuratora, jak również samego urzędu. Nieakceptowalne jest zatem protekcyjne, lekceważące, czy też złośliwe zachowanie względem innych obywateli, zwłaszcza funkcjonariuszy Policji, z przedstawicielami której prokurator współpracuje na co dzień podczas wykonywanych obowiązków służbowych.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 166 ustawy Prawo o prokuraturze.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.